

[Eva Kjer Hansen]

Der kan også være god grund til at diskutere de forskellige initiativer på børnepasningsområdet for at skubbe til de kommuner, der endnu ikke har formået at få nedbragt deres ventelister. Den seneste undersøgelse, der er foretaget af Socialforskningsinstituttet i maj 1989, viser, at ca. 37.000 børn i alderen 0-6 år er på venteliste. Heraf er de 28.000 i alderen 0-2 år. Samtidig fremgår det af befolkningsprognosen for de kommende år, at der bliver en hel del flere små børn. Så uanset hvor præcist dækkende disse tal er, så kan vi altså forvente en stadig stigende efterspørgsel efter børnepasningsordninger.

Enhver kommune er interesseret i at kunne tilbyde børnepasning i det omfang, der er behov for det, for når unge familier i dag skal bosætte sig, bliver der ikke kun kigget på jobmulighederne, men også på muligheden for at få børnene passet, fordi det sikrer begge forældre friheden til at være på arbejdsmarkedet.

Tilbudet om børnepasning skal først og fremmest sikre forældrenes mulighed for at gå på arbejde, men det skal også være af en kvalitet, så forældrene er trygge ved at benytte det pågældende tilbud; og endelig drejer det sig om, at der skal være – for nogle i hvert fald – et pædagogisk indhold, at børnene lærer noget, udvikler sig og har det godt sammen med andre børn.

Problemet er, at skattekronerne har svært ved at slå til rundt om i kommunerne. Børnepasning er som bekendt ikke den eneste opgave, der kræver mange ressourcer. Derfor er vi nødt til at tænke nyt og utraditionelt. Vi skal prøve at smidiggøre det nuværende system, og vi skal prøve, om vi ikke kan finde nogle billigere former for børnepasning.

Man kan ikke undgå at blive lidt imponeret over den kreativitet, der findes i mange kommuner. Blandt nogle af de alternative ordninger er f.eks. nye institutionstyper, hvor vuggestue og børnehave er lagt sammen, eller modulordninger, taxameterordninger, hvor dagen inddeles i moduler, som man kan vælge efter pasningsbehov og så selvfølgelig kun betale for den tid, hvori man benytter tilbudet.

Andre har lavet satellitter til institutionen. Dér, hvor de fysiske rammer ikke har været tilstrækkelige, f.eks. i forbindelse med en merindskrivning, bruges ubenyttede udenomsfaciliteter i lokalområdet i tilknytning til institutionen. Det kan f.eks. være en nedlagt staldlænge, en

spejderhytte eller et skur, der ligger i tilknytning til skov og natur. Sådanne skovbørnehaver tjener i øvrigt flere gode formål: Ikke blot kan det være en billig måde at få plads til flere børn på, fordi anlægsudgifterne er begrænsede, men samtidig er det ideelt for børnene at opholde sig i naturen. Forudsætningen for at kunne lave sådan noget er dog, at både de ansatte og forældrene synes, at det er en glimrende idé.

Endelig er der jo også kommet mere fleksibilitet inden for dagplejen, og der er åbnet op for private ordninger, hvor en forældrekræds, en forening eller en virksomhed kan oprette pasningsordninger med kommunale tilskud. Så forsøgene og nytænkningen er i gang rundt omkring både i offentligt og privat regi; og jeg har kun nævnt nogle få af dem her.

Men vi kan også se rundt omkring, at flere kommuner ikke har ventelister mere. Skulle jeg nævne nogle få, så har Odense Kommune ikke ventelister. Der er pladsgaranti. Værktøjerne har bl.a. været, at dagplejen og institutionerne er blevet integreret, og at der er selvforvaltning på institutionerne. Farum Kommune har ikke ventelister. Der er pladsgaranti. Værktøjerne har været flydende normeringer, akutpladser til de små og brugerindflydelse på institutionerne.

Vi kunne også se på andre løsninger rundt omkring. Søllerød Kommune har løst problemet for 20 børn på ventelisten ved at etablere skovbørnehave i et spejderhus, der ikke blev benyttet i dagtimerne. Gladsaxe Kommune har løst sæsonafhængige ventelisteproblemer i første halvdel af året ved at etablere skovbørnehave. Vi kunne nævne et utal af projekter. Det, vi kan se, er, at kommunerne er i fuld gang; og vores opgave herinde er at lade kommunerne bevare så vide rammer, at de fortsat kan udvikle og smidiggøre børnepasningstilbudene.

Vi vil i Venstre gerne motivere til utraditionelle løsninger, og vi lægger vægt på, at forældrene får en større indflydelse på institutionerne. At det bliver forældre styrede institutioner er et godt princip og noget, vi i Venstre altid har arbejdet på, og vi har været glade for at se, at vi f.eks. på folkeskoleområdet har fået skolebestyrelser. Og vi kan jo også høre fra forældrenes side, at der rundt omkring er begejstring for at have fået indflydelse på institutionerne.

Jeg skal slutte med at sige, at det afgørende for, om vi kan nedbringe antallet af børn på venteliste, er, om man lokalt kan finde løsnin-